

UZASADNIENIE

(...)W. K., U. K.s.j. w Ś.w dniu 20 czerwca 2012 r. (data stempla pocztowego) złożył pozew przeciwko (...) S.A.w W.dochodząc zapłaty roszczenia w wysokości 225.345,00 zł oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego przez radcę prawnego według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż roszczenie jest oparte o solidarną odpowiedzialność inwestora i wykonawcy uregulowaną w art. 647(1) § 5 k.c. Pozwany należał do konsorcjum, w którym był generalnym wykonawcą inwestycji o nazwie Zadanie (...)– Docelowy System Oczyszczania – Rozbudowa i Modernizacja (...)Oczyszczalni Ścieków. Konsorcjum zawarło umowę o roboty budowlane z wykonawcą (...) sp. z o.o.sp. k. we W., który to zawarł umowę dalszego podwykonawstwa z powodem. Powód wykonał zlecenie prace zgodnie z umową i harmonogramem. Ponadto powód wykonał szereg prac dodatkowych. Za wykonane prace powód wystawił faktury VAT. Różnica wynagrodzenia ponad umowne wyniosła 314.264,07 zł. Podwykonawca jedynie częściowo uregulował wynagrodzenie należne powodowi. Pozwany następnie – po uznaniu swojej odpowiedzialności - dokonał częściowej zapłaty wynagrodzenia. Natomiast na kwotę dochodzoną pozwem składają się w szczególności należności z tytułu niezapłaconej części należności wynikających z wystawionych faktur oraz skapitalizowane odsetki od tychże kwot. Zdaniem powoda zostały spełnione przesłanki solidarnej odpowiedzialności z art. 647(1) k.c. (pozew k. 3-23)

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanym przez Sąd Okręgowy w Warszawie w sprawie sygn. XX GNc 570/12 w dniu 29 czerwca 2012 r. rozstrzygnięto w całości zgodnie z żądaniem powoda. (nakaz zapłaty k. 194)

W dniu 24 lipca 2012 r. pozwany, w terminie, złożył sprzeciw od w/w nakazu zapłaty. W zakresie kwoty 72.385,75 zł uznał roszczenie powoda, a w pozostałej części zaskarżył nakaz zapłaty i wniósł o oddalenie powództwa ponad kwotę, na które zostało uznane, a także o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazał, że umowa na podwykonawstwo z powodem została zawarta bez jego wiedzy, ale następnie pozwany przyjął jednak na siebie odpowiedzialność solidarną. Pozwany wskazał, że powód złożył w dniu 17 marca 2011 r. oświadczenie, iż kwota 445.597,18 zł netto wyczerpuje roszczenie powoda z realizacji przedmiotowej umowy o roboty budowlane. Pozwany większość z tej kwoty uiścił na rzecz powoda w dniu 1 kwietnia 2011 r., a pozostała jego część stanowi kwotę, co do której pozwany uznał niniejszym roszczenie powoda. (sprzeciw k. 199-205)

Postanowieniem z dnia 17 września 2012 r. sygn. XX GC 633/12 Sąd Okręgowy w Warszawie postanowił zawiesić przedmiotowe postępowanie, jednakże na skutek zażalenia strony powodowej Sąd Apelacyjny w Warszawie w sprawie sygn. VI Acz 2369/12 zmienił w/w postanowienie i oddalił wniosek o zawieszenie postępowania. (postanowienie k. 360).

W toku dalszego postępowania, w tym na rozprawie w dniu 16 października 2013 r., strony podtrzymały co do zasady zajmowane przez siebie stanowiska.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

(...) S.A. w W. (jako generalnego wykonawcę) z (...) Sp. z o.o. sp. k. we W. (jako podwykonawcę) łączyła umowa nr (...) z dnia 1 czerwca 2009 r.

Dowód: umowa z dnia 1 czerwca 2009 r. wraz z OWU k. 215-233; bezsporne;

Z koeli, w dniu 27 kwietnia 2010 r. (...) Sp. z o.o.sp. k. we W.zawarła z (...)W. K., U. K.sp. j. w Ś.(dawniej: (...)Ś.Sp. j. w Ś.) umowę nr (...)o wykonanie (dalsze podwykonawstwo) robót budowlano – montażowych w ramach inwestycji, o nazwie Zadanie (...) – Docelowy system oczyszczania – Rozbudowa i modernizacja (...)oczyszczalni ścieków. Inwestycja ta była ujęta w ramach kontraktu nr 2004/PL/16/C/PE/031/(...) i była wykonywana przez (...) S.A.w W.jako generalnego wykonawcę, jak wyżej.

Dowód: umowa z dnia 27 kwietnia 2010 r. k. 36-45 wraz z OWU k. 46-71 i aneksami k. 80-86;

(...) W. K., U. K.sp. j. wykonała wszystkie określone w umowie prace, które zostały z kolei odebrane przez zamawiającego, tj. (...) Sp. z o.o.sp. k.. Również szereg prac dodatkowych w zakresie zgodnie ustalonym przez strony został wykonany i odebrany przez zamawiającego. Prace dodatkowe były wykonywane do stycznia 2011 r. W związku z wykonanymi pracami zostały wystawione faktury VAT (w tym za prace dodatkowe faktura nr (...)), przedstawione zamawiającemu (podwykonawcy), tj. (...) Sp. z o.o.sp. k. do zapłaty. Ostatnia z faktur za wykonane prace została wystawiona w dniu 25 września 2011 r. (FV nr (...)).

Dowód: protokoły odbioru k. 87-116, wykaz prac dodatkowych k. 117-120, protokół k. 126-127, faktury VAT k. 128-149, 184-186; bezsporne;

Podwykonawca, tj. (...) Sp. z o.o.sp. k. uiszczył na rzecz (...) W. K., U. K.sp. j. jedynie część wynagrodzenia należnego z tytułu wykonanych prac, w tym prac dodatkowych.

Dowód: bezsporne;

Z uwagi na brak uiszczenia pełnego wynagrodzenia, (...) W. K., U. K.sp. j. zwrócił się, pismem z dnia 3 listopada 2011 r., do (...) S.A. z wezwaniem do zapłaty brakującej kwoty. W kierowanej do generalnego wykonawcy korespondencji wskazywał, że wysokość przeterminowanych należności na dzień 30 stycznia 2011 r. na kwotę 445.597,18 zł.

Dowód: pismo k. 165-166, pismo k. 239;

(...) W. K., U. K.sp. j. oraz (...) S.A., celem wyjaśnienia zakresu należności oraz uregulowania istniejących roszczeń podjęli negocjacje. Jednocześnie (...) S.A. potwierdził swoją solidarną odpowiedzialność za wierzytelności przysługujące na rzecz (...) W. K., U. K.sp. j. od (...) Sp. z o.o.sp. k.

Dowód: pośrednio pismo z dnia 12 stycznia 2011 r. k. 237-238, przyznane przez pozwanego k. 201;

W oświadczeniu złożonym w dniu 17 marca 2011 r. (...) W. K., U. K.sp. j. oświadczył, iż należnościami wymagalnymi, wynikającymi z faktur nie zapłaconych przez formę (...) Sp. z o.o.sp. k. związanymi z umową nr (...) z dnia 27 kwietnia 2010 r. jest kwota 445.597,18 netto (523.657,92 brutto). Oświadczenie zawierało listę faktur, z których wynika należność, a także dalsze oświadczenie o zrzeczeniu się w całości roszczenia o zapłatę odsetek zw. z w/w kwotą. Na końcu przedmiotowego oświadczenia znajdował się również zapis o treści „powyższa kwota w pełni wyczerpuje nasze roszczenia z tytułu realizacji umowy nr (...) z dnia 27 kwietnia 2010 r.”. Oświadczenie zostało podpisane przez działających w imieniu (...) W. K., U. K.sp. j. (wówczas (...) sp. j.) współwłaścicieli U. K. i W. K., umocowanych do reprezentacji spółki.

Dowód: oświadczenie z dnia 17 marca 2011 r. k. 243-243v.;

W dniu 1 kwietnia 2011 r. (...) S.A. uiszczył na rzecz (...) W. K., U. K.sp. j. (wówczas (...) Sp. j.) tytułem rozliczenia należności wynikających z odpowiedzialności solidarnej (...) S.A. i (...) Sp. z o.o.sp. k. wobec wierzyciela kwotę 445.597,18 zł. Do dnia wniesienia pozwu (...) S.A. nie uiszczył na rzecz (...) W. K., U. K.sp. j. żadnych innych kwot wynikających z w/w umowy.

Dowód: bezsporne;

W toku dalszej korespondencji, (...) W. K., U. K.sp. j. podejmował próby kwestionowania złożonego w dniu 17 marca 2011 r. oświadczenia wskazując, iż straciło ono ważność z uwagi na nieuregulowanie całej należności.

Dowód: pismo z dnia 5 maja 2011 r. k. 244-244v.;

Powyższy stan faktyczny został ustalony przez Sąd Okręgowy na podstawie wyżej powołanych dokumentów i ich odpisów. Strony nie kwestionowały autentyczności tych dokumentów, ani ich treści (w tym zgodności złożonych odpisów z istniejącymi oryginałami), a wobec tego, że nie budziły również wątpliwości Sądu, przydatne były dla ustalenia stanu faktycznego. Sąd Okręgowy oddalił natomiast wnioski dowodowe z przesłuchania świadków oraz o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego albowiem nie miałyby one istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż dotyczyły okoliczności, wynikających już z przedłożonych przez strony dokumentów. Zebrany już w sprawie materiał dowodowy stanowi tym samym wystarczającą i w pełni adekwatną podstawę do rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Przeprowadzenie wnioskowanych dowodów jedynie niezasadnie przedłużyłoby postępowanie i prowadziłyby do wykazywania okoliczności, które znajdują już odzwierciedlenie w złożonych do akt sprawy wiarygodnych dokumentach. Sąd oddalił również wniosek o przeprowadzenie dowodu z akt postępowania upadłościowego Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej we Wrocławiu o sygnaturach VIII GUp 20/11, VIII GUk 87/11, VIII GUz 30/12 gdyż nie jest możliwe przeprowadzenie dowodu z akt postępowania, a jedynie z konkretnych, oznaczonych dokumentów w nich się znajdujących, czego strona składająca wniosek jednak nie uczyniła. Co więcej, w/w sprawy sądowe, wobec braku ich prawomocnego rozstrzygnięcia, a także brak spełnienia przesłanek z art. 375 § 2 k.c. nie mogły mieć wpływu na niniejsze postępowanie. Sąd oddalił także wniosek osobowy w postaci przesłuchania stron, bowiem jest to szczególnie środek dowodowy przeprowadzany w wypadku, gdy nie zostały wyjaśnione fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, co nie miało jednakże miejsca w przedmiotowej sprawie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Roszczenie powoda okazało się zasadne jedynie w części. Ze względu na uznanie roszczenia w zakresie kwoty 72.385,75 zł, sumę tą nalazło zasądzić od pozwanego. Natomiast z uwagi na to, że roszczenie powoda w pozostałym zakresie nie miało oparcia w całokształcie zebranego w sprawie materiału dowodowego (zwłaszcza z uwagi na oświadczenie złożone przez samego powoda) należało stwierdzić, iż roszczenie powoda zostało nie zostało udowodnione zarówno co do zasady jak i co do jego wysokości, co skutkowało oddaleniem powództwa w zakresie ponad kwotę 72.385,75 zł.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do kwoty zasądzonej na rzecz powoda, zgodnie z art. 213 § 2 k.p.c., sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. Sąd Okręgowy oceniając dokonane przez pozwanego uznanie powództwa w zakresie kwoty 72.385,75 nie doszedł do wniosku, by spełniona została którakolwiek z negatywnych przesłanek wymienionych w w/w przepisie. W zakresie odsetek zasądzonych od uznanej kwoty, Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu, w oparciu o art. 481 § 1 i 2 k.c., zasądzając je od dnia wniesienia powództwa do Sądu, tj. od dnia 20 czerwca 2012 r. Z uwagi więc na powyższe, orzeczono jak w pkt I sentencji wyroku.

Zgodnie z art. 333 § 1 pkt. 2) k.p.c., sąd z urzędu nada wyrokowi przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności, jeżeli zasądza roszczenie uznane przez pozwanego. Z uwagi więc na uznanie powództwa w części, zgodnie z art. 333 § 1 pkt. 2) k.p.c. należało orzec jak w pkt III sentencji wyroku.

Bezspornym pozostaje fakt, iż roboty budowlane, w związku z których wykonaniem wystawiono faktury stanowiące podstawę dochodzonego przez powoda roszczenia, były wykonane przed dniem 17 marca 2011 r., tj. do stycznia 2011 r., a więc przed dniem złożenia oświadczenia przez powoda. Zafakturowanie tychże robót nastąpiło z opóźnieniem, tj. dopiero kilka miesięcy po ich wykonaniu.

Przechodząc natomiast do oceny roszczenia w zakresie w jakim zostało oddalone należy wskazać, iż spornymi nie były okoliczności wykonania samych prac przez powoda jak i ich zakresu, a także przyjęcia przez pozwanego odpowiedzialności solidarnej uregulowanej w art. 647(1) § 5 k.c. Spór sprowadzał się w zasadzie do znaczenia złożonego przez powoda w dniu 17 marca 2011 r. oświadczenia w przedmiocie wysokości roszczeń przysługujących powodowi wobec pozwanego, a także moment dowiedzenia się przez pozwanego o wykonywaniu przez powoda – jako podwykonawcę - prac (ich zakresie) w ramach przedmiotowej inwestycji budowanej.

Sąd podzielił, jako uzasadniony, zarzut pozwanego odnoszący się do treści tegoż oświadczenia i jego wpływu na zasadność roszczenia. Oświadczenie to ukształtowało bowiem stosunek zobowiązaniowy istniejący już między stronami. Sam pozwany nie kwestionował swojej solidarnej odpowiedzialności, ale przez dążenie do polubownego rozstrzygnięcia powstałych rozbieżności uzyskał stosowne oświadczenie o takiej właśnie treści – wskazujące wysokość roszczenia powoda jakie ma on wobec pozwanego. Oświadczenie w sposób jasny określa, iż zawarta w nim kwota, tj. 445.597,18 zł netto (523.657,92 brutto) wyczerpuje należności wynikające z umowy nr (...) z dnia 27.04.2010 r. - „powyższa kwota w pełni wyczerpuje nasze roszczenia z tytułu realizacji umowy nr (...) z dnia 27 kwietnia 2010 r.”. Powód zrzekł się również wszelkich odsetek od tejże kwoty, a także od kwot zapłaconych przez wykonawcę z opóźnieniem. To, że sporna w niniejszym postępowaniu kwota dotyczyła robót dodatkowych nie ma znaczenia, gdyż jak wyżej wspomniano, po pierwsze - roboty te były już w dniu złożenia oświadczenia wykonane przez powoda (zafakturowane mogły być o wiele wcześniej, a nie z półrocznym opóźnieniem), a po drugie – mimo, że były to roboty dodatkowe to nadal wchodziły w skład przedmiotowej umowy nr (...), a więc były przez to automatycznie objęte oświadczeniem z dnia 17 marca 2011 r. (nie stwierdzono w nim odmiennie), a powód miał przecież wiedzę o wszystkich wykonanych przez siebie do tej chwili pracach i związanych z nimi kosztach. Wystawiona po dacie przedmiotowego oświadczenia faktura jak również faktura dotycząca robót dodatkowych (k. 128 i 148) zawierają w swojej treści odesłanie właśnie do umowy nr (...).

Nie budzi również wątpliwości, iż oświadczenie to zostało złożone przez uprawnionego do reprezentacji powoda osobą, a więc było ważne i wiążące. Żadna ze stron okoliczności tej nie kwestionowała.

Przedmiotowe oświadczenie nie może być co prawda uznane bezpośrednio za zwolnienie z długu – w stosunku do kwot wskazanych w fakturze wystawionej po dacie oświadczenia - gdyż nadczynność taka nie może zostać dokonana na przyszłość w stosunku do niesprecyzowanej i nieoznaczonej kwoty. Jednakże należy wskazać, iż w doktrynie została wypracowana instytucja „pactum de non petendo”, polegająca na tym, że wierzyciel zobowiązuje się, iż nie będzie dochodził od dłużnika spełnienia świadczenia trwale (ostatecznie) lub przez określony czas. Roszczenie takie jednak nie wygaśnie i jeżeli zostanie mimo to spełnione to nie będzie świadczeniem nienależnym (tak A. Rzepecka-Gil w Kodeks cywilny. Komentarz. Zobowiązania – część ogólna, LEX 2011 oraz K. Zawada (w:) Kodeks..., s. 134; K. Zagrobelny (w:) Kodeks..., s. 915).

Ponadto, za słuszne (i istotne w niniejszej sprawie) należy uznać stanowisko zawarte o wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 26 kwietnia 2011 r. sygn. I Aca 1049/ 10 (Apel.-W-wa 2012/1/4), zgodnie z którym: „strony stosunku prawnego, między którymi zachodzi spór bądź niepewność co do jego zakresu, mogą dokonać czynności uznania negatywnego. Polega ono na złożeniu zgodnego oświadczenia co do wygaśnięcia ewentualnego obowiązku świadczenia ciążącego na dłużniku w ramach określonego stosunku obligacyjnego. Wierzyciel za zgodą dłużnika nie tylko deklaruje nieistnienie długu ale i dokonuje rozporządzenia, zrzekając się roszczenia, które mu ewentualnie wobec dłużnika przysługuje. Uzgodniony przez strony zamiar usunięcia sporu i stworzenia sytuacji prawnej o charakterze pewnym stanowi przyczynę prawną ewentualnego przysporzenia, które może być skutkiem tej czynności.” Zaprezentowana konstrukcja (swoistego uznania negatywnego) oddaje w swojej istocie sytuację zaistniałą również w niniejszej sprawie. Zdaniem Sądu taki właśnie zamiar przyświecał zarówno powodowi jak i pozwanemu gdy składane było oświadczenie tej treści. Istniał bowiem element negocjacji w ramach stosunku gospodarczego, mających określić zakres istniejących zobowiązań celem ich uregulowania przez pozwanego. Pozwany bowiem, gdy posiadał wiedzę na temat zakresu tegoż długu podjął decyzję o jego spłacie, co w przeważającej części niezwłocznie uczynił. Prowadzone negocjacje miały bowiem na celu definitywne określenie wszelkich należności i zabezpieczenie pozwanego przez ewentualnymi dalszymi roszczeniami z tytułu umowy (...)z dnia 27.04.2010 r. W zakresie istniejącej między pozwanym (...) S.A.a wykonawcą (...) Sp. z o.o.sp. k. odpowiedzialności solidarnej powód w przedmiotowym oświadczeniu ograniczył swoje roszczenie wobec pozwanego do wskazanej kwoty, reszty istniejących lub potencjalnych wierzytelności faktycznie się zrzekając. Causa omawianej czynności sprowadzała się więc do chęci uzyskania przez powoda od (...) S.A.zapłaty za dotychczasowe prace (w spornym zakresie) – przy zrezygnowaniu z części roszczeń, kosztem czego spodziewał się szybszej zapłaty bez konieczności dochodzenia swoich interesów na drodze postępowania sądowego.

Podsumowując więc, w zakresie w jakim roszczenie powoda przekracza kwotę wskazaną w omawianym oświadczeniu, roszczenie to nie było uzasadnione, a więc nalazło je oddalić, o czym rozstrzygnięto w pkt II orzeczenia.

W ocenie Sądu nie można również uznać za skuteczne podejmowanych przez powoda, po złożeniu oświadczenia z dnia 17 marca 2011 r., prób uchylecia się od jego skutków. Użyte przez powoda w kierowanej do pozwanego korespondencji określenie „oświadczenie traci ważność” nie odpowiada żadnej z istniejących instytucji prawnych. Z uwagi na brak jakichkolwiek zastrzeżeń i klauzul w treści samego świadczenia, ewentualne stwierdzenie jego nieważności lub uchylenie się od jego skutków mogło nastąpić jedynie poprzez wykazanie, że złożyły je osoby nieuprawnione (co nie miało miejsca) lub ze zaszły okoliczności wskazane w art. 82-88 k.c., tj. regulujące skutki wad oświadczenia woli. Powód jednakże w tym zakresie nie przejawiał żadnej inicjatywy dowodowej mającej na celu wykazanie ewentualnego zaistnienia takich okoliczności. Tym samym, oświadczenie z dnia 17 marca 2011 r. należy uznać za ważne i skutecznie złożone.

Z uwagi na wyżej przedstawione znaczenie przedmiotowego oświadczenia oraz na uznanie w części powództwa przez pozwanego, nie było potrzeby badania momentu, w którym pozwany dowiedział się o zakresie roszczeń powoda, jako że okoliczność ta pozostaje w efekcie bez wpływu na wynik niniejszej sprawy.

Pobocznie należy wskazać, iż ewentualne ustalenia poczynione przez inny sąd w toczącym się postępowaniu upadłościowym, w braku prawomocnego rozstrzygnięcia nie są dla niniejszego postępowania w żaden sposób wiążące. Co też równie istotne, możliwe jest dochodzenie przez wierzyciela roszczenia od kilku lub nawet wszystkich dłużników solidnych, a co za tym idzie powód może jednocześnie dochodzić swoich należności w postępowaniu upadłościowym. Wpływ na wynik postępowania toczącego się przeciwko innemu wierzycielowi może zaistnieć jedynie wówczas, gdy zostaną spełnione przesłanki z art. 375 § 2 k.c., co jednak nie miało miejsca w przedmiotowej sprawie. Co więcej, jak zasadnie wskazał Sąd Najwyższy (post. z dnia 20 grudnia 1996 r. sygn. II CKU 68/96) postanowienie sędziego komisarza i sądu w postępowaniu upadłościowym nie przesądzają o zasadności wierzytelności i nie wyłączają stosownego powództwa po ukończeniu tegoż postępowania.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. Stronom reprezentowanym przez radcę prawnego zwraca się koszty w wysokości należnej według przepisów o wynagrodzeniu adwokata. Opłaty za czynności radców prawnych określa rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. Zgodnie z § 6 pkt 7) w/w rozporządzenia, przy wartości przedmiotu sporu powyżej 200.000 zł stawka minimalna za czynności adwokata wynosi 7.200 zł. Natomiast zgodnie z § 12 ust. 2 pkt. 2 w/w rozporządzenia stawki minimalne za prowadzenie spraw w postępowaniu zażaleniowym wynoszą przed sądem apelacyjnym 50% stawki minimalnej jeżeli w poprzedniej instancji sprawę prowadził ten sam radca prawny, ale nie mniej niż 120 zł.

Z uwagi to no, że strona powodowa jedynie w części wygrała niniejszą sprawę, koszty postępowania należało rozliczyć proporcjonalnie zgodnie z art. 100 k.p.c., w myśl którego, w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Całość roszczenia powoda równała się kwocie 225.344,84 zł, a zasadzona na jego rzecz kwota wyniosła 72.385,75 zł, tj. 32,12 % - w takiej to też części powód wygrał sprawę i w takiej części należy mu zwrot poniesionych przez niego kosztów. Jednocześnie oznacza to, że pozwany wygrał sprawę w pozostałym zakresie, tj. w 67,88 % i w takiej części należy mu zwrócić poniesione przez niego koszty. Na koszty strony powodowej poniesione toku niniejszego postępowania składały się: opłata od pozwu – 11.268 zł, opłata od zażalenia – 2.254 zł, koszty zastępstwa w I instancji – 7.200 zł, koszty zastępstwa w postępowaniu zażaleniowym – 3.600 zł, opłata od pełnomocnictwa – 17 zł, a więc łącznie 24.339 zł. Natomiast na koszty poniesione przez pozwanego składają się koszty zastępstwa procesowego w I instancji – 7200 zł oraz opłata od pełnomocnictwa - 17 zł, tj. łącznie 7.217 zł. Uwzględniając procent w jakim dana strona wygrała niniejszą sprawę, powodowi przysługiwała kwota 7818,22 zł, a

pozwanemu 4.898,74 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania, co po potrąceniu daje kwotę 2.919,48 zł, którą należało zasądzić od pozwanego na rzecz powoda, o czym też orzeczono jak w pkt IV sentencji orzeczenia.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji wyroku.

SSO Maciej Kruszyński